

فعالیت حرفه‌ای در ۳ میدان ورزش، آتش‌نشانی و غواصی، سبک زندگی کاظم مختاری است

سه‌گانه قهرمانی در زندگی یک پهلوان

میراث کشتی در خانواده

کشتی برای خانواده کاظم آقا به گفته خودش هدیه‌ای است که از نسلی به نسل بعد منتقل شده است. پدر بزرگش کشتی با چو خه می‌گرفته و پدرش نیز سال‌ها در کشتی آزاد فعالیت کرده است. خودش و سه برادرش هم از کودکی راه پدر را ادامه داده‌اند. او می‌گوید: خلق و خوی خانواده ما با کشتی گره خورده است. در خانواده مختاری، موفقیت هم کم نبوده است؛ برادر کوچک‌ترش قهرمان آسیا شده و یکی دیگر از برادرها عنوان قهرمانی کشور را به دست آورده است. پدر خانواده نیز در مقطعی مربی تیم نونهالان و نوجوانان کشور بوده است. برای همین است که مختاری می‌گوید خانواده‌شان در این رشته شناخته شده‌اند. اما چیزی که او از کشتی به عنوان بزرگ‌ترین میراث این ورزش یاد می‌کند، مدال و قهرمانی نیست؛ «مرام پهلوانی» است. او می‌گوید: کشتی ورزشی نیست که قرار باشد همه در آن قهرمان یا صاحب مدال شوند. مهم‌تر از مدال، اخلاقی است که ورزشکار از تشک با خودش به زندگی می‌برد و مرام پهلوانی را کسترش می‌دهد و منش و اخلاق این رشته را حفظ می‌کند. همان‌طور که بچه‌های نونهال را روی تشک هدایت می‌کند، می‌گوید: کسی که پایش را روی این تشک می‌گذارد، باید افتادگی و خاکی بودن را یاد بگیرد؛ حتی اگر قهرمان باشد.

خوش‌گذرانی با کشتی

چیزی نمانده که کاظم آقا چهل ساله شود و هرچه از کودکی و نوجوانی به یاد دارد، با همین رشته ورزشی گره خورده است. به یاد دارد که چطور در طول سال بعد از مدرسه با برادرهای باشگاه می‌شدند و در رقابت‌ها حضور داشتند. او می‌گوید: حتی ایام تابستان برنامه همین بود. پدر صبح‌ها ما را سوار ماشینش می‌کرد و به استخر روباز بوستان ملت می‌برد و ظهر دنبالان می‌آمد و به باشگاه می‌رساند تا از تمرین عقب نمانیم. جمعه‌ها هم به جای استراحت صبح زود به کوه‌های بولوار نماز می‌رفتیم و در کوه تمرین می‌کردیم. کاظم آقا آن روزها را با علاقه به یاد می‌آورد: آن قدر کشتی هیجان و زیبایی داشت که من و برادرهایم اصلاً فکر نمی‌کردیم رشته دیگری را دنبال کنیم. حضور و تمرین روی تشک را خیلی دوست داشتیم و کنار هم سن و سال‌ها یمان خیلی خوش می‌گذشت. این علاقه با وجود سختی‌هایی که داشت، در او ادامه پیدا کرد. حتی مصدومیت هم نتوانست کاظم آقا را از تشک جدا کند. یک بار حین تمرین دستش شکست و یک بار هم رباط صلیبی پایش آسیب دید و تحت عمل جراحی قرار گرفت. اما هیچ‌کدام باعث نشد که این رشته را کنار بگذارد.

سخت‌ترین داوری من

عشقش به کشتی باعث شد سراغ مربیگری و داوری این رشته هم برود. او حتی یک روز هم نتوانست از این تشک و ورزش دور بماند. برای همین به فکر زمان بازنشستگی و دور افتادن از دور رقابت‌ها هم بود. کاظم آقا مدرک مربیگری راسال ۹ گرفت و در حال حاضر در سالن‌های مختلف شهرداری مشغول آموزش به علاقه‌مندان این رشته در رده سنی نونهالان و نوجوانان است. پنج سال پیش سراغ گرفتن مدرک داوری رفت و حالا جزو داوران درجه یک این رشته است. او می‌گوید: مربی رده نونهالان شدم؛ چون دوست دارم، آن‌ها با همین سن کم برای مسابقات کشوری و جهانی آماده شوند. بالاینکه داوری، میدان قضاوت است. کاظم آقا می‌خواسته تجربه این کار را هم داشته باشد و می‌گوید: داوری در زمین رقابت حکم قاضی را دارد و باید بدون توجه به شرایط بیرونی، فقط براساس عملکرد دو کشتی‌گیر تصمیم بگیرد. اولین معیاری که یک داوری باید داشته باشد، وجدان کاری است و هیچ نکته‌ای نباید روی او اثر بگذارد. یکی از سخت‌ترین موقعیت‌های داوری اش سال پیش بوده که در فینال مسابقات استانی، یکی از دو کشتی‌گیر خواهرزاده خودش بوده است. او می‌گوید: خیلی تلاش کردم داوری مسابقه نباشم، اما مسئولان استان قبول نکردند و می‌گفتند که یک داوری واقعی در همین شرایط سنجیده می‌شود. او در همین چند سال در میدان‌های زیادی داوری کرده است. مسابقات کشوری دانشجویان، مسابقات بین باشگاه‌ها، رقابت‌های مختلف استانی و کشوری از آن جمله است. حالا هم دارد خودش را برای داوری در سطح بین‌المللی آماده می‌کند.

شما ۱۰ هیچ جلو هستی

کاظم آقا بیشتر بارده‌های نونهالان و نوجوانان کار می‌کند. هدفش این است که کشتی‌گیران از سن کم، هم از نظر فنی و هم اخلاقی ساخته شوند و سپس به مربیان رده‌های بالاتر سپرده شوند. او معتقد است مربی فقط مسئول آموزش فنون نیست. نظم، ادب، احترام، مرام پهلوانی و سبک زندگی ورزشی نیز باید از همان سال‌های نخست آموزش داده شود. تمرین رویه پایان است. بچه‌ها آخرین فنون را اجرا می‌کنند و بعد دور تشک جمع می‌شوند. کاظم آقا رویه هنرجویانش می‌گوید: روی این تشک، پیش از آنکه مدالی برگردن کسی آویخته شود، مرام پهلوانی مهم است؛ درسی که شاید سال‌ها بعد از پایان دوران قهرمانی هم در زندگی شما باقی بماند. کسی که ورزش می‌کند، از بقیه آدم‌ها ده هیچ جلوتر است و اگر در کنار ورزش درس زندگی هم بیاموزد و آن را رشد دهد، جایگاه یک پهلوان را خواهد داشت.

میترا صدرا صدای برخورد پاها با تشک، نفس‌های بریده و صدای مربی که از کنار زمین نکته‌هایش را به کشتی‌گیر نوجوان گوشزد می‌کند، فضای سالن را پر کرده است. چند نوجوان مشغول تمرین اند و گوشه‌ای دیگر، مربی با دقت، حرکات آن‌ها را زیر نظر دارد. میان این رفت و آمدها، مردی ایستاده که سال‌هاست با تشک کشتی زندگی کرده است.

کاظم مختاری از هفت سالگی این رشته ورزشی را آغاز کرده و در خانواده‌ای بزرگ شده که کشتی برای آن‌ها فقط یک ورزش نبوده، بلکه بخشی از سبک زندگی‌شان بوده است. پدرش، غلامعلی مختاری، از کشتی‌گیران و مربیان قدیمی مشهد و البته بازنشسته آتش‌نشانی است و سه برادرش نیز در این رشته فعالیت دارند. این ساکن محله هدایت سال‌ها بعد در کنار این ورزش، لباس آتش‌نشانی پوشیده و مسیر تخصصی غواصی را انتخاب کرده است. حالا روی او در سالن نشسته‌ایم؛ جایی که بخش مهمی از زندگی‌اش در آن گذشته است.

